

Homilia Festa Major de Lleida, 11 de maig 2013, sant Anastasi

Xavi Navarro, prevere de la diòcesi de Lleida

1. La Festa Major és un moment important per a la vida d'una ciutat o d'un poble. La música, l'esport, la cultura popular, el lleure o l'oci són dimensions essencials de la persona humana. Les famílies, els amics, les colles... s'aplegaran gràcies a la Festa Major de la nostra ciutat.

2. Avui tots estem en aquesta catedral, institucions i persones individuals, fent-nos presents en aquesta eucaristia que presideix el senyor bisbe acompanyat del seu presbiteri, i de tot el poble de Déu. Penso que Déu es congratula de l'alegria de les seves criatures. Si en la Setmana Santa recordem que ens acompanya en els patiments i que s'identifica amb els crucificats, en dies com aquest podem dir que celebra amb nosaltres l'alegria i la festa. La fe cristiana, tot i saber del risc continu de la perdició i la condemna del gènere humà, no pot deixar mai de beneir i lloar el Senyor en les seves criatures, per tot allò que hi ha de bo i bell en elles.

3. Aquesta benedicció de Déu no es fa en abstracte, ni tampoc sense tenir consciència del que vivim com a persones individuals i de les dificultats que la nostra societat avui pateix especialment. Una convicció travessa la fe cristiana: a tota mort li succeeix una resurrecció. Però no com aquell canvi de la tardor a la primavera -esperat per tots-, no com un canvi estacional i natural previsible. La fe ens ajuda a entendre que la unió amb Crist, mort i ressuscitat, ens obre a "la vida nova" -com ens parla sempre sant Pau- i ens obre també a la possibilitat d'un futur. La nostra vida ja no es viu "com abans" -diuen els conversos-, sinó com hem escoltat en la carta als romans: "És per tu que anem morint tot el dia i ens tenen com anyells duts a matar. Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a aquell que ens estima" (Rm 8,37). En la base d'aquest text hi ha la vida de l'apòstol que ho ha donat tot per anunciar l'evangeli de Jesucrist als pobles no jueus. Sant Joan, en el llibre de l'Apocalipsi ens ha recordat dues de les característiques de la Salvació de Déu: la universalitat i la exclusivitat.

A Lleida coneixem bé què significa una societat plural, i no se'ns pot dir que no treballem valors com l'acollida de les persones provinents d'altres països i diferents continents.

L'Església és el signe que recorda avui, davant de tothom, una convicció que es situa en el centre de la fe cristiana: només Déu salva: "La salvació és del nostre Déu (...) i de l'Anyell" (Ap 7,10). Ni la tècnica, ni l'economia, ni la política estan a l'alçada d'aquesta veritat. I al mateix temps, hem de dir: la tècnica, l'economia, la política, ¡són tan necessàries per a la vida humana! Encara hi ha "moltes ments religioses però poc cristianes" que no entenen aquestes afirmacions. La confessió adulta de la fe demana veure a Déu en totes les coses, i tenir la saviesa de fer descansar totes les coses en Déu. Avui és un dia per reconciliar aquestes dues mirades.

4. Acceptar el missatge cristià i acceptar l'amistat amb Jesucrist comporta una dinàmica en la pròpia vida que ens depassa. L'exemple dels màrtirs com sant

Anastasi, també ens supera i ens depassa. I és que l'Evangelí està davant nostre, esperant ser acollit en el cor de cada persona individual.

No ens calen coses especials o mediacions molt elaborades. Els temps d'avui són temps per "anar a allò essencial". Al meu entendre, el sr. bisbe Joan Piris, en el seu missatge "la necessària qualitat espiritual" no ens ha convidat a entretenir-nos en coses secundàries -que també hem d'assumir com a treball quotidià i de cada dia-, molts de nosaltres hem llegit i meditat el missatge. En el marc dels 50 anys del Concili Vaticà II i en aquest any de la fe proclamat pel papa emèrit Benet XVI, la confessió de fe cristiana aixeca el llistó de la vida humana. En el fragment de l'evangelí de sant Mateu ho hem escoltat: els cristians creiem en la paternitat de Déu sobre tot el gènere humà. ¿Algú pot tenir un projecte més ambiciós que el que suposa aquesta expressió de Jesús?

Tant de bo la nostra societat continuï cercant aquelles metes més altes en totes les seves instàncies, i posar al servei de la Humanitat totes les ciències, medis i recursos dels que disposa, perquè la vida humana sigui preservada en totes les seves dimensions. Tant de bo l'Església ajudi en aquest caminar, com un signe de la vida de Déu. L'eucaristia n'és la penyora d'aquesta vida. A Déu sigui donada tota lloança, honor i glòria. Amen.